

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. május hó 13. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntettének kísérlete miatt **az I. r. vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2014. június hó 03. napján kihirdetett **23.B.1355/2013/52.** számú ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó részét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy az I. rendű vádlott cselekményének jogszabályi alapja helyesen Btk. 164. § (1), **(3) bekezdés** és (8) bekezdés 1. fordulata.

Az I. rendű vádlott **legkorábban** a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Törvényszék az I. rendű vádlottat testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 2 év szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás időpontjáról. Kötelezte az I. rendű vádlottat 134.459,- forint bünygyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélettel szemben az I. rendű vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését, enyhítő szakasz alkalmazását, és a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztését, harmadlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az első fokú ítélet I. rendű vádlottra vonatkozó részének helybenhagyására tett indítványt.

Az ítéltábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte.

* * *

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el, a bizonyítást a szükség és lehetséges körben lefolytatta.

A védő bizonyítási indítványait - melyet egyébként ugyanazon tartalommal a fellebbezési eljárásban is előterjesztett - az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el, e körben kifejtett indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az ítéletábra álláspontja szerint a sértett sérüléseire vonatkozó orvosszakértői vélemény aggálytalan. A vádlott elme-, illetve egészségi állapotára vonatkozó szakvélemények tekintetében helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jelen ügy alapját képező cselekményhez közeli időpontban megvalósult másik cselekmény kapcsán készült szakértői vélemények a jelen eljárásban is felhasználhatók, arra is figyelemmel, hogy a cselekmények jellege is hasonló.

A törvényszék a bizonyítékok mérlegelésével döntően hiánytalan és megalapozott tényállást állapított meg.

Az ítéletábra az iratok egybehangzó adatai alapján - figyelemmel a Be. 352. § (2) bekezdés a) pontjára - a tényállást az I. rendű vádlott előélete vonatkozásában akként helyesbíti, hogy az elsőként felhívott elítélése során a Budapesti XX-XXI-XXIII. Kerületi Bíróság járt el.

A másodikként felhívott elítélésére a Fővárosi Törvényszék 27.B.1603/2010/17. számú ítélete alapján került sor.

A fentiekén túl kiegészíti a tényállást azzal, hogy a sértett sérüléseinek tényleges gyógytartama kb. egy hónap volt.

* * *

A tényállást támadó és az I. rendű vádlott felmentését célzó fellebbezések az ítéletábra álláspontja szerint a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak.

Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlott tagadásával szemben a terhelő bizonyítékokat, így a sértett, a 3. számú tanú, a II. rendű vádlott vallomását, és az orvosszakértői véleményeket elfogadva, az I. rendű vádlott bűnösségét a terhére rótt bűncselekményben megállapította.

E körben az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben is vizsgálta. Okfejtése logikus és okiratszerű.

Nyilvánvalóan a szakértő a szakvéleményében csak a bíróság által feltett kérdésekre válaszolhatott, - ami kérdések egyébként a vádlotti védekezésre vonatkoztak - hiszen annak megválaszolása, hogy a sértett bántalmazása hogyan történt, a sérülése hogyan keletkezett, nem szakkérdés, annak eldöntése a bíróság feladata.

A szakértő a sértett sérülésével kapcsolatban csak arra tudott nyilatkozni, hogy ez a sérülése

származhatott-e elesésből, amit a szakértő kizárt. Akként nyilatkozott, hogy kifejezetten erős, tompa behatás eredményezte a bordatörést. Arra vonatkozóan pedig a sértett nyilatkozott, hogy azt követően, hogy a vádlottaktól eltávozott, őt bántalmazás nem érte.

A vonatkozásban, hogy a sértett a bántalmazásai tekintetében különböző vallomásokot tett - a fejét és lábát ért bántalmazásról beszélt - okkal magyarázta az elsőfokú bíróság, hogy mivel a sértettet többféle és folyamatos bántalmazás érte a vádlottak részéről, azokat összekeverhette, illetőleg az elhúzódó bántalmazás eseményei összefolyhattak nála.

Ezen túl az ítélet tábla álláspontja szerint az is megállapítható, hogy az eljárás során a sértettel való kommunikáció, amíg jeltolmács bevonására nem került sor, igen nehézkes volt.

Mindezek a körülmények azonban ismertek voltak az elsőfokú bíróság előtt, azokkal foglalkozott, e körben is indokolási kötelezettségének eleget tett.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség. Így a tényállást támadó és a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló, és egyben az I. rendű vádlott felmentését célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A fentiekből az is következik, hogy megalapozott tényállás mellett az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére sincs ok.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett az I. rendű vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes.

A minősítés jogszabályi alapjánál azonban az elsőfokú bíróság nem jelölte meg, hogy melyik alapeset vonatkozásban valósult meg a cselekmény. A testi sértésnek két alapesete van, ezért az ítélet tábla a Btk. 164. § (3) bekezdését is felhívta, hiszen a sértett nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlottal szemben az elbíráláskori törvényt alkalmazta, annak indokai is helyesek.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott 2012. évi C. törvény a jelenleg és az első fokú ítélet meghozatalakor is hatályos Btk. volt, azt ekként indokolt tehát jelölni.

A vádlott által elkövetett cselekményt a törvény 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, a büntetés kiszabása során irányadó középérték öt év.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket messzemenően figyelembe vette akkor, amikor az I. rendű vádlottal szemben a középértéktől a javára lényegesen eltérve, a törvényi minimumban határozta meg a büntetés tartamát. Ez a büntetés inkább enyhe, mint súlyos, annak további enyhítésére az ítélet tábla nem látott lehetőséget. A cselekmény súlyára, jellegére figyelemmel pedig a büntetés célja, a büntetett előéletű vádlottal szemben csak végrehajtandó szabadságvesztéssel biztosítható.

Helyes és arányos a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása.

A végrehajtási fokozat és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés is törvényes, azonban a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés nem a törvény szövegének megfelelő, ezért azt az ítéltábla jelen határozatával pontosította.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint helybenhagyta.

Szeged, 2015. május 13.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Fővárosi Törvényszék 23.B.1355/2013/52. számú ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó része, a Fővárosi Ítéltábla 10.Bf.215/2014/10. számú végzése folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. május 13.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke